

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. V.**, zast. JUDr. Vlastimilem Rampulou, advokátem se sídlem Karlovo náměstí 24, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2015, čj. 24880/15/5300-22443-711917, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 26. 10. 2016, čj. 52 Af 42/2015-106, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II.** Žalobci **se ukládá** zaplatit ve lhůtě **3 dnů** od právní moci tohoto usnesení České republiky - Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád a podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, změnil dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Pardubický kraj z daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2012 až 1. čtvrtletí 2014, tak, že žalobci doměřenou daň z přidané hodnoty za uvedená zdaňovací období snížil.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky Pardubice, který ji rozsudkem ze dne 26. 10. 2016, čj. 52 Af 42/2015-106 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl. Dospěl k závěru, že pokud žalobce dodával zboží obchodní povahy do třetích zemí mimo Evropskou unii prostřednictvím poštovních služeb a nenavrhoval je do příslušného celního režimu a zboží tedy nebylo do příslušného celního režimu propuštěno, nesplnil podmínky pro osvobození od daně z přidané hodnoty. Podle krajského soudu se v případě žalobce neuplatní čl. 238 nařízení Komise č. 2454/93, neboť uvedené ustanovení se nevztahuje na poštovní zásilky obsahující zboží obchodní povahy a které jsou součástí pravidelné řady obdobných zásilek. Za nedůvodnou považoval krajský soud též námitku, že celní předpisy žalobci neumožňují přístup k celnímu řízení a námitku týkající se vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu včas podanou blanketní kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Součástí kasační stížnosti učinil stěžovatel i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] K uvedenému návrhu tvrdil, že splnění povinnosti uložené žalovaným, resp. správcem daně, je pro něj likvidační, a to i s ohledem na skutečnost, že souběžně podal kasační stížnost ve věci vztahující se k dalším zdaňovacím obdobím. Splacení doměřené daně je pro něj zcela nereálné také vzhledem k dosahovaným hospodářským výsledkům. Stěžovatel vyživuje čtyři osoby (manželku, která po rodičovské dovolené teprve shání zaměstnání a nemá příjem a tři malé děti ve věku 4, 8 a 14 let), proto zaplacení doměřené daně povede k vážnému ohrožení těchto vyživovaných osob. V případě úhrady doměřené daně bude nucen ukončit svoji podnikatelskou činnost, což povede k jeho úpadku. Ten i podle judikatury Nejvyššího správního soudu (usnesení ve věci sp. zn. 7 Afs 77/2005) představuje nenahraditelnou újmu. Následky napadeného rozhodnutí představují pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Správce daně k vymožení dlužné částky zablokoval stěžovateli veškeré účty, znemožnil pokračování v podnikání a obstavil i soukromý účet. Kromě toho stěžovatel disponuje již pouze ojetým osobním automobilem Ford Conect a splácí hypotéku na rekonstrukci bytu ve výši 5 000 Kč měsíčně. V nastalé situaci, kdy nemůže disponovat ani nemovitým majetkem, je fakticky nemožné pokusit se získat finanční prostředky na úhradu doměřené daně z přidané hodnoty například prostřednictvím úvěru. Podle stěžovatele přiznání odkladného účinku v dané věci nebude ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem, neboť nebude-li se svojí kasační stížností úspěšný, bude povinen uloženou povinnost splnit.

[5] Stěžovatel následně doplnil důvody kasační stížnosti a setrval na tvrzeních, jež byla součástí žalobních bodů. Měl za to, že žalovaný nesprávně situaci vyhodnotil a jeho nesprávné závěry převzal v napadeném rozsudku i krajský soud. Považoval napadený rozsudek za nezákonný, formalistický a nespravedlivý. Doplnil i petit kasační stížnosti a nadále požadoval, aby Nejvyšší správní soud vedle zrušení napadeného rozsudku zrušil i rozhodnutí správních orgánů.

IV.

[6] Žalovaný správní orgán vyslovil nesouhlas s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Poukázal na ryze obecná tvrzení stěžovatele, k nimž stěžovatel nedoložil žádné podklady a nenavrhl žádné důkazní prostředky, které by dokládaly vznik případné újmy a její přímou souvislost s úhradou pravomocně uložené daňové povinnosti, ani stěžovateloivu majetkovou a finanční situaci. Stěžovatel tedy neunesl svoje důkazní břemeno. Z obecně formulovaného návrhu stěžovatele nelze dovodit ani skutečnou hrozbu nepoměrně větší újmy, než která by vznikla jiným osobám.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku a podobně jako v souběžně vedeném řízení (sp. zn. 8 As 253/2016) dospěl k závěru, že podmínky pro vyhovění tomuto návrhu podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. nejsou splněny.

[8] Soud předně zdůrazňuje, že institut odkladného účinku se primárně vztahuje k žalobě jako prostředku ochrany veřejných subjektivních práv. Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Z uvedeného důvodu by měl být odkladný účinek vůči pravomocnému rozhodnutí přiznáván pouze v ojedinělých případech, pro něž zákonodárce užil slova o „nepoměrně větší újmě“. Jedná se o případy, v nichž nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci.

Přiznáním odkladného účinku se totiž prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

[9] Kasační stížnost v nynější věci nemá ze zákona odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatelky přiznat, jsou-li kumulativně splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu; 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, dostupné na www.nssoud.cz).

[10] Pro posouzení, zda jsou splněny výše uvedené předpoklady, je třeba, aby stěžovatel dostatečně určitě tvrdil, jakou újmu pro něj právní následky rozhodnutí znamenají, ale též z jakých konkrétních okolností to dovozuje. Je také povinen prokázat, že újma vzniklá na jeho straně je nepoměrně větší, než újma, která přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Ohledně naplnění podmínek pro přiznání odkladného účinku nese stěžovatel břemeno tvrzení a také břemeno důkazní.

[11] Těmto svým povinnostem však stěžovatel dostal pouze částečně. V návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti sice tvrdil hrozbu újmy nepoměrně větší, než která by mohla vzniknout jiným osobám a uvedl též, v čem tato újma spočívá. Tato tvrzení, pro posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku jistě relevantní, však nikterak neprokázal. Nepředložil jakýkoliv důkaz o tom, že splácí hypotéku a jaká je výše sjednaných splátek, ani o stavu a výsledcích svého podnikání či o majetkové a rodinné situaci, v níž se nachází. Jedinou prokázanou skutečností tak bylo, že má stěžovatel tři nezletilé děti (aktuálně ve věku téměř 16 let, 9 let a 5,5 roku), což ověřil již krajský soud v řízení o žalobě výpisem z centrální evidence obyvatel. Uvedená skutečnost však sama o sobě není dostačující pro vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[12] Stěžovatel tedy neunesl důkazní břemeno ohledně jím tvrzených skutečností a v důsledku toho Nejvyšší správní soud nemohl posoudit naplnění všech zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku.

VI.

[13] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené kasační stížnosti nepřiznal odkladný účinek. Tím však soud nikterak nepředjímá budoucí rozhodnutí o věci samé.

[14] Nejvyšší správní soud současně uložil stěžovateli zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který činí podle položky 20 Sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), 1 000 Kč. Ke splnění této povinnosti stanovil v souladu s § 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 7 odst. 1 téhož zákona lhůtu 3 dnů jdoucí od právní moci tohoto usnesení.

[15] Soudní poplatek lze zaplatit:

- vylepením kolků na tomto tiskopisu nebo
- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703 – 46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1080325316**

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V případě placení kolkovými známkami nalepte vždy oba jejich díly na tiskopis na vyznačeném místě. Tiskopis podepište a vraťte jej označenému soudu. Kolkové známky neznehodnocujte.

V Brně 21. února 2017

JUDr. Miloslav Výborný v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Klimešová, DiS.

Vyhovuji výzvě a zasílám v kolkových známkách určený soudní poplatek.

podpis

Místo pro nalepení kolkových známek: